

גנזי המלך

ארבע כנסות

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת

181

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-70,000 עותקים

"וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִגְוֵרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן"

"וַתִּשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן"

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

לי שתחזירה מוצאי שבת". אמר לה: "למה?" אמרה לו: "אתה רוצה שיהא שולחנך חסר ושולחן חבירך מלא?"! (שמות רבה נב ג). הרי שמצבם כל כך דחוק היה שלא היה להם צרכי שבת, יין לקדוש וחלה לסעודה עד שהתפלל ובדרך נס קבל אבן טובה ובכל זאת עמדה אשתו על דעתה, בהריחה את האמת, שכל זה על חשבוננו בעולם הבא. הרי דאף שאין להם צרכי שבת, עדין נחשב, שלא חסר להם כלום מהמוכרח. ואם ביכולתם להתקיים ולקיים עבורתם בדחקם, כל מה שיהיה להם יתר על זה, נטול משלחנם לעולם הבא.

והדרך להגיע למדרגה זו, מצינו בגמרא: 'רבי עקיבא, איתקדשת ליה ברתיה דבר דכלבא שבוע. שמע בר כלבא שבוע, אדרה הנאה מכל נכסיה! אזלא ואיתנכסה ליה בסיתוא. (נשאת לו בימי החורף והיו ישינים בין התבן שלא היה להם כרים וכסתות) הוה גנו בי תיבנא. הוה קא מנקיט ליה תיבנא מן מזייה. אמר לה: "אי הואי לי, רמינא ליך ירושלים דדהבא" אתא אליהו, אידמי להון כאנשא וקא קרי אבבא אמר להו: 'הבו לי פורתא דתיבנא דילדת אתתי ולית לי מידעם לאגונה' אמר לה רבי עקיבא לאנתתיה: 'חזי גברא דאפילו תיבנא לא אית ליה' אמרה ליה: 'זיל הוי בי רב' (נדרים נ).

והסביר 'הר"ן': 'שעשה אליהו כך כדי לנחמם ולהראות להם שיש עניים יותר מהם'.

טבע האדם הוא שכשרואה את העשיר מרגיש עצמו חסר ומצטער על חסרונו

המשך בעמ' 2 <<<

אַחֲרוֹן" (שמו"ר נב ג).

למדונו חז"ל: שכל מה שלוקח מהעוה"ז בכדי שירווח לו, מחלקו בעוה"ב הוא נוטל, שהעבודה מתוך הדחק היא הנרצית והנדרשת מן האדם ולשמה הושם בעוה"ז וכל שיש לו יותר מן ההכרחיות, ללא תכלית הוא! ואין לאדם זכות ליהנות שלא לצורך עבורת ה', אלא רק בתורת שכר הוא ולכן מחלקו בעוה"ב הוא נוטל.

ומה הן ההכרחיות הנדרשות לאדם ומה נחשב מותרות?

נתבונן במעשה דר"ש בן חלפתא לדעת, עד היכן הדברים מגיעים: 'מעשה בר"ש בן חלפתא שבא ערב שבת ולא היה לו מאן להתפרנס, יצא לו חוץ מן העיר והתפלל לפני האלקים וניתן לו אבן טובה מן השמים, נתנה לשולחני (חלפן) ופרנס אותה שבת. אמרה אשתו: "מהיכן אלו?" אמר לה: "ממה שפרנס הקב"ה". אמרה: "אם אין אתה אומר לי מהיכן הן, איני טועמת כלום". התחיל מספר לה. אמר לה: "כך נתפללתי לפני האלקים וניתן לי מן השמים" אמרה לו: "איני טועמת כלום, עד שתאמר

פירש"י: 'בקש יעקב לישוב בשלוה, קפץ עליו רוגזו של יוסף. צדיקים מבקשים לישוב בשלוה אומר הקב"ה: 'לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להם לעוה"ב אלא שמבקשים לישוב בשלוה בעוה"ז?'! (בראשית לז ב). ודאי לא נתכון יעקב אבינו 'לישוב בשלוה' ליהנות מעוה"ז, אלא שאחרי כל תלאותיו רצה את שלות הנפש לעסוק בתורה ללא מפריע. ולכאורה, אין לך תאוה כשרה מזו. ומכל מקום נתבע יעקב על זה 'לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להם לעוה"ב' כי עוה"ז לא הוכן לעבודת ה' מתוך שלוה, עיקר העבודה היא מתוך הדחק, 'טוב אחת בצער, ממאה שלא בצער' (אדר"נ ג ו) וכיון שחשבון השכר לפי הצער, הרי שעיקר העבודה היא 'בצער'.

זאת ועוד, לא זו בלבד שאדם השקוע במותרות, חסר לו מעיקרי עבודת ה' ואין לו את השכר של 'אחת בצער', אלא שגם עצם לקיחת המותרות והנאתו מהן, מורידה לו משכרו לעוה"ב, כי כל מה שיש לאדם יתר מן ההכרחיות, בא על חשבון העתיד. והוא מה שאמרו חז"ל: 'מעשה בתלמיד אחד של ר"ש בן יוחאי שיצא חוצה לארץ ובא עשיר והיו התלמידים רואין אותו ומקנאין בו והיו מבקשים הן לצאת לחוצה לארץ וידע ר"ש והוציאן לבקעה אחת של פגי מדון ונתפלל ואמר: 'בקעה בקעה מלאי דיגרי זהב' התחילה מושכת דיגרי זהב לפניהן, אמר להם: "אם זהב אתם מבקשים? הרי זהב! טלו לכם" אלא היו יודעין כל מי שהוא נוטל עכשיו, חלקו של עוה"ב הוא נוטל, שאין מתן שכר התורה אלא לעוה"ב. הוי 'וַתִּשְׁחַק לְיוֹם

הנסינות אין תכלית למספרן

"וישב יעקב וברש"י: 'בקש יעקב לישוב בשלוח, קפץ עליו רוגזו של יוסף. צדיקים מבקשים לישוב בשלוח, אומר הקב"ה: 'לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להם לעוה"ב אלא שמבקשים לישוב בשלוח בעוה"ז' (לז ב).

ומדוע באמת לא? מי סני להון לצדיקים, דאכלי תרי עלמא? ובכלל כיצד מבינים את השלוח של יעקב אבינו, האם כשלוח שלנו מדובר חלילה, הלא גם בשלותו זו היה מקיים **"וישב במקום ההוא" - 'לשון מעוט. באותו מקום שכב, אבל י"ד שנים שמשם בבית עבר לא שכב בלילה, שהיה עוסק בתורה' (רש"י כח יא).**

כל השלוח שבקש הלא היא רק מצב ללא **"רוגזו של יוסף"**. וא"כ מה באמת הטענה על הצדיקים שמבקשים לעבוד עבודת הקדש באין כל רוגז? מזה יסוד כי זהו הסוד **"של עוה"ב מעוה"ז"**. עוה"ז הוא העולם של קשיים ועוכבים, עולם מלא רוגז. ומצב של בלעדי **"רוגזו של יוסף"** הרי זה כבר בחינה של עוה"ב כלפי המצב של **"רוגזו של יוסף"**. והרי זה איפוא כמבקש לזכות בעוה"ב, בדלוג עוה"ז וזה ודאי לא מישתרשי ליה לאינש.

'כלומר: 'עם לְבָן הרשע גִּרְתִּי ותר"ג מצוות שמרתי' (רש"י לב ד). הנה כיוון לומר לו, כי שמר המצוות. ומה זה מזכיר **"עם לְבָן גִּרְתִּי"**? האם רבותא בעלמא קא משמע ליה? אולם הם הדברים אשר כבר דברנו, כי כל 'הלא נחשד על הגזל' משתלם דוקא דרך לבן, יבוא לבן ויעיד כי לבן הוא המצרף, הוא הכור הברזל שבתוכו היה צריך יעקב אבינו לעבור. וא"כ שפיר מובן אשר אמר לו: **"עם לְבָן גִּרְתִּי"** כי רק דרך זה מתקרא: כי **"תרי"ג מצוות שמרתי"** היה במצרף ובא שלם!

מי הוא זה שיוכל להתבונן בענקיות זה המצרף, בכל אלה הנסינות והקשיים הנוראים שהיו שם במצב של לבן, אחר כל המעשה של **"הלא בְּרַחַל עֲבַדְתִּי עִמָּךְ"** (בראשית כט כה) שהיה שם אונאה גמורה. וסוף סוף כתיב: **"ויעבד עמו עוד שבע שנים אחרות"** (בראשית כט ל) ואמרו חז"ל: **'הקישן לראשונות, מה ראשונות באמונה אף האחרונות באמונה ואף על פי שברמאות בא עלי' (רש"י).** לא נולד אצל יעקב אבינו שום הוראת היתר ולא היה אצלו אף חילוק קל בין האחרונות לראשונות. ולאחר כל זה לא היתה אף תזווה קלה באמונתו של יעקב אבינו ע"ה. ■

כה). רצה לומר שאבינו שלח אותנו, בעד ההכרחיות ולא בעד מותרות.

גם ה"בְּגָד לְלִבְשׁ" שבקש יעקב ודאי על דרך זה היה, חלילה להעלות על הדעת שנתכונן לבגדי פאר אשר "אצלנו" הם בגדרי הכרחיות. אלא כענין זה שמצינו: **'דביתהו דרבי יהודה נפקת, נקטת עמרא, עבדה גלימא דהוטבי (יצאה לשוק קנתה צמר ועשתה ממנו גלימה) כד נפקת לשוקא מיכסיא ביה. וכד נפיק רבי יהודה לצלויי הוה מיכסי ומצלי (כשהיתה יוצאת לשוק לבשה אותו ור"י כשיצא להתפלל היה מתלבש בו). וכד מיכסי ביה הוה מברך ברוך שעטני מעיל' (נדרים מט:).** **"שעטני מעיל" - שהיה חשוב בעיניו כמעיל' (ר"ן).** שהיה חביב עליו כל כך וחשוב כמעיל, שלא היה להם אחר.

ויש להתבונן איזה בגד היה זה? שהרי אם כלי גבר הוא, היא מצווה ב"לא יהיה כלי גבר על אשה". ואם שמלת אשה היא, הוא מצווה ב"ולא ילבש גבר שמלת אשה" (דברים כב ה).

וצריך לומר: שהגלימא לא היה אלא חתיכת בד שלא שייך בה שם בגד ובכל זאת שמח היה בו כאילו היה מעיל, כי לא רצו ליהנות מעוה"ז כמבואר שם בגמ'. ומובן מאליהם שאם רק לבוש אחד היה לשניהם גם שאר צרכי הבית היה בהתאם וזוהי בקשת יעקב אבינו; **"בְּגָד לְלִבְשׁ"** לצורך לבישה ולא יותר.

ההסתפקות במועט היא דבר שכולל ומקיף את כל דרכי עבודת האדם בעולמו וזכות האדם שהגיע לכך גדולה עד אין שעור וזה מה שאמר רשב"י: **"יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין, מיום שנבראתי עד עתה. ואילמלי אליעזר בני עמי, מיום שנברא העולם ועד עכשיו. ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו, מיום שנברא העולם עד סופו' (סוכה מה:)** ופירש"י: **"יותם בן עוזיהו" - צדיק היה ועניו יותר משאר מלכים'.** וברבינו חננאל כתב: **'שנתברר לו כי לא קבל מזכויותיו בעוה"ז כלום'.**

הנה ע"י זה שלא לקח לעצמו כלום בעוה"ז לא כבוד ולא מותרות, יש ביכולתו לפטור את כל העולם כולו מן הדין בלי גבול. וכן אמרו: **'אמר רב יהודה אמר רב: "בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ואומרת: 'כל העולם כולו נזנזין בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו בקב חרובין מערב שבת לערב' (ברכות יז:).** דפשוט שאין כאן צרוף של שני דברים, אלא שמכח זה שחנינא **'די לו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת'** ואינו נוטל לעצמו מעוה"ז כלום, הרי שכל העולם כולו ניזון בשבילו. (שיחות מוסר).

והסבה העיקרית מפני שהמותרות נעשות כהכרחיות אצלנו, בגלל שלולתו יש המותרות האלו, או יותר מהן. אמנם דרך סלולה לעבודת האדם היא להסתכל בעניים ממנו ואז ירגיש את טובת ה' עליו ולא יחשיב את מצבו כחסר, כי בעוה"ז הכל נמדד לפי דמיון האדם לזולתו וזהו מה שלמדו ר"ע וכתב כלבא שבוע מאליהו, דעביד להו קורת רוח ונחמם מדאגת חסרונם.

וזוהי תשובתה לרבי עקיבא **'זיל הוי בי רב'**, שאם לא חסר לנו מההכרחיות מאומה, אין לך פטור מלהיות עמל בתורה ומזה יצא רבי עקיבא.

וז"ל ה'חובת הלבבות': **'להיות עינו תמיד על מי שהוא למטה ממנו ברוב הטובות, לא על מי שהוא למעלה ממנו' (שער 'עבודת האלקים' ז).** וכתוב במפרשים: שעל ידי זה ישמח בחלקו ויראה חסד אלקים עליו ולא יתקנא במי שטוב להם ממנו.

רצונו יתברך שנהיה עמלים בתורה; **"אם בְּחַקְתִּי תִלְכּוּ"** (ויקרא כו ג). ופירש"י: **'שתהיו עמלים בתורה'.** הדרך להגיע לדרגת עמל בתורה מפורש באבות: **'פֶּן־הִיא דְרָכָה שֶׁל תּוֹרָה, פֶּת בְּמַלְחָ תֹאכַל וּמִים בְּמִשׁוּרָה תִשְׁתֶּה וְעַל הָאָרֶץ תִּישָׁן וְחַיִּי צֶעֶר תַּחֲיֶה'** אז שייך **'ובתורה אֵתָה עֲמַל'** (ו ד) כי כל אלו אינן מעלות, אלא הקדמות ל'**ובתורה אֵתָה עֲמַל'**. ולא רק שזוכה להיות עמל בתורה, אלא שזוכה גם לאושר בעולם הזה, כמו שכתוב בהמשך: **'אם אֵתָה עֲשֶׂה פֶן, אֲשֶׁרֶיךָ נוֹטֵב לָךְ, אֲשֶׁרֶיךָ בְּעוֹלָם הַיָּהוּ נוֹטֵב לָךְ לְעוֹלָם הַבָּא'**. אדם המשועבד לתאוותיו לעולם לא נח. **'אמר ר' יודן בשם ר' איבו: "אין אדם יוצא מן העולם וחצי תאותו בידו" (קהלת רבה א לב).** צער ויגון יסבול על שנדמה שחסר לו ולא יוכל לתת שבח והודיה על האושר בעוה"ז שניתן לו כי איננו מאושר. אכן אם יחיה אדם על דרך חז"ל ולא ישתעבד אלא להכרחיות, נעדר ממנו כל קנאה ותאוה ותמיד ישמח בחלקו, וזה שאמרו: **'אמר הקב"ה לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להן לעוה"ב' (רש"י בראשית לז ב) שמקום קבלת השכר לצדיקים הוא בעוה"ב.**

יעקב אבינו אמר בתפילתו: **"וַנִּתֵּן לִי לְחֵם לְאֹכַל וּבְגָד לְלִבְשׁ"** (בראשית כח כ). לא בקש אלא מה שמוכרח לו. וכן כששלח את בניו למצרים לשבור אוכל, אמר: **"שְׂבוּ שְׂבוּ לָנוּ מֵעֵט אֲכָל"** (בראשית מג ב) רק מעט ההכרחיות ולא יותר. וגם זה לא אמר עד אחרי **"כִּפְאֶשֶׁר פָּלוּ לְאֹכַל אֶת הַשֶּׁבֶר אֲשֶׁר הֵבִיאוּ מִמִּצְרַיִם"** (מג ב). גם יהודה אמר ליוסף: **"וַיֹּאמֶר אֲבִינִי, שְׂבוּ שְׂבוּ לָנוּ מֵעֵט אֲכָל"** (בראשית מד

רמז

"...כי בן זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים"

יעקב מסר ליוסף את התורה שלמד אצל 'שם ועבר'

סדר 'זרעים'. ק - 'קדשים'. נ - 'נשים'. י - 'ישועות' שכך נקרא סדר 'נזיקין' במסכת שבת (לא). מ סדר 'מועד'. וכשכותבים את 'זקנים' בכתוב מלא (זקונים), משלימה ה-ו את הסדר הששי מששת הסדרים שהוא סדר 'טהרות'. את כל אלה העביר יעקב ליוסף. ■

אונקלוס מתרגם: "בן זקנים" - 'בר חכים' שפרשו - 'בן חכם'. על בסיס זה אומרים המפרשים שיעקב מסר ליוסף את כל התורה שלמד אצל שם ועבר. אומר על כך 'בעל הטורים': כי הדבר מרומז באותיותיה של המלה 'זקנים' ז - הוא

מעשי גדולים

"...וישאלהו האיש לאמר מה תבקש"

מנין יודע רש"י לזהות באיזה מלאך מדובר?

שהוא עוזב. ומה אומר לו המלאך "שלחני כי עלה השחר" (לב כו). אין לי זמן, אני צריך לומר שירה, והוא מסרב לברכו. מלאך שמשמט מבקשה צנועה שכזו האורכת בדיוק רגע? אין זה אלא שמדובר ב'שרו של עשיר'. אבל אצלנו, בספור מכירת יוסף, נאמר: "וימצאהו איש ונהגה תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה תבקש?" מכך שהמלאך פונה ביוזמתו ליוסף שהיה נתון במצוקה ושואל אותו, במה יוכל לעזור לו? מכאן ברור שהיה זה 'המלאך גבריאל'. ■

להתרמם למען יהודי נזקק. התחמק האיש בטענה שהוא עסוק, ואם יצטרף לרב לא יצליח להשלים את מלאכתו עד לשעת השעור בתורה שהוא משתתף בו... הרב לא הבין כיצד זה מסרב אדם להזדמנות לעסוק במצוה הגדולה של גמילות חסדים, אבל מנגד אמר: כי עתה הבין מהיכן ידע רש"י שאצל יעקב היה מדובר ב'שרו של עשיר' ואילו אצל יוסף 'במלאך גבריאל'. בפרשת 'וישלח' סיפרה לנו התורה שלאחר שיעקב נאבק עם המלאך במשך כל הלילה, בקש ממנו רק דבר אחד - 'כי אם ברכתני' לפני

על הנאמר אצל יעקב: "ויאבק איש עמו" (לב כד) אומר רש"י: "שהוא שרו של עשיר". ואילו בפרשה שלנו, פרשת מכירת יוסף על "וימצאהו איש" אומר רש"י: - "זה גבריאל". מנין ידע רש"י? ומה הביא אותו לקבוע, כי כאן מדובר במלאך טוב ושם במלאך רע? בעקבות מעשה שאירע לרבי חיים מצאנז הוא מצא את ההסבר לכך: פעם פנה אל אחד מהיהודים החשובים בקהילתו ובקש ממנו שיתלוה אליו למשך כמה שעות בהליכה לבתי ישראל כדי

עלי הגיון

"בעוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך..."

'ההברל שבין פתרון החלום של שר המשקים ובין זה של שר האופים'

עם דבריו. הצייר אינו אמן גדול מדי, שהרי רק את הלחם הוא צייר במדויק, אבל לא את דמות האדם. אם היה מצליח לצייר אותו שיראה כאדם חי היתה הצפור חוששת להתקרב לתמונה... הבחנה כזו היתה גם ליוסף בחלומות. כשהקשיב לחלומו של שר האופים שאמר: "ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אפה והעוף אכל אתם מן הסל מעל ראשי" (מ יז) הבין מתוך כך שהצפור לא חששה לאכול מהסל שעל ראשו, שהוא כבר אינו אדם חי ושאר המשפט "ותלה אותך על עץ". ■

לכאורה, הרי שני החלומות היו דומים מאד בתוכנם ואיך ידע יוסף להבדיל ביניהם ולפתור את הראשון לטובה ואת השני לרעה? הסביר זאת ה'מגיד מדובנא' בדרך משל: שני אנשים נעצרו מול תמונה שבה נראתה דמות אדם, נושא על ראשו סל מלא לחם. בעוד הם עומדים ומסתכלים באה צפור, נצבה על התמונה, והתחילה לנקר את הלחם שבסל. אמר האחד: אכן, אמן גדול הוא הצייר הזה, שצייר תמונה טבעית כל כך, שהלחם שבה נראה לצפור כלחם ממש. השיב לו חברו: אינני מסכים

בפתרון חלומותיהם של שר המשקים ושל שר האופים יוסף אומר את אותם דברים עצמם לשניהם - "בעוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך" - רק בהמשך הפתרון הוא מחלק בין שניהם. מה היתה כונתו? אומר ה'אברבנאל': ש"ישא פרעה את ראשך מעליך" הכונה אינה שיערוף את ראשו, אלא; שיוריד אותך מדרגתך. הוא יעביר אותך מהמשרה שלך. כך נהגו בימים ההוא שמי שחטא הועבר קודם מתפקידו ורק אחר כך הועמד למשפט.

פרשת 'וישב'

"אלה תלדות יעקב יוסף"

בעשרה דברים נדמה יוסף ליעקב אביו

פנינים לפרשה

"אלה תלדות יעקב יוסף" ... (לז ב)

איתא ברש"י: 'וכל מה שאירע ליעקב, אירע ליוסף; זה נשטם וזה נשטם. זה אחיו מבקשים להרגו וזה אחיו מבקשים להרגו. וכן הרבה בב"ר' (ומבוא במדרש).

והביא רבינו בחיי באריכות וז"ל: 'וע"ד המדרש: "אלה תלדות יעקב יוסף" הקיש יוסף ליעקב מפני שהיה דומה לו, שנאמר: "כי בן זקנים הוא לו" (לז ג). שהיה זיו איקונין שלו דומה לאביו ועוד שהיה דומה לו בכל עניניו. מה יעקב היה נרדף מפני עשו אחיו שהיה מבקש להורגו, כך יוסף נרדף מפני אחיו שהיו מבקשים להורגו. מה יעקב היתה אמו עקרה, אף יוסף היתה אמו עקרה. מה יעקב נולד מהול, שנאמר: "ויעקב איש תם" (כה כז). שאינו נקרא "תם", אלא מהול, שנאמר: "התהלך לפני יהוה תמים" (יז א). אף יוסף נולד מהול, שנאמר: "יעקב יוסף". שהיה כמוהו בכל ענין. מה יעקב נתקשית אמו בשעת לידה, אף יוסף נתקשית אמו בשעת לידה. מה יעקב ילדה אמו שנים, אף יוסף ילדה אמו שנים. מה יעקב היה רועה, אף יוסף, כן. מה יעקב נשא אשה בחוצה לארץ, אף יוסף נשא אשה בחוצה לארץ והוליד שם בנים. מה יעקב לוו אותו המלאכים, אף יוסף לוו אותו מלאכים. א"ר ינאי: 'שלשה מלאכים נזדווגו לו שנאמר: "וימצאוהו איש" ... "וישאלוהו האיש" ... (לז טו) "ויאמר האיש" ... (לז יז). מה יעקב נתעלה על ידי חלום, אף יוסף נתעלה על ידי חלום. מה יעקב נתברך בית לבן בגללו, אף יוסף נתברך בית פוטיפר בגללו. מה יעקב ירד למצרים וכלה את הרעב, אף יוסף ירד למצרים וכלה את הרעב. מה יעקב מת במצרים, אף יוסף מת במצרים. מה יעקב נחנט, אף יוסף נחנט. מה יעקב עלו עצמותיו, אף יוסף עלו עצמותיו' עכ"ל (רבינו בחיי לז ב).

אָביו" שעל ידי זה יחבבהו ביותר, אלא "אֵל אַבְיָהֶם" שהמטרה רק לתועלת ולא כאילו שהדבר נוגע לעצמו. ומבואר בכל זה צדקת יוסף ע"ה.

"וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת דְּבַתָּם רְעָה אֶל אַבְיָהֶם"

כתב ר' בחיי: כל לשון 'מביא דבה' הוא אומר אמת. כי הוא מביא ראייה לדבריו. וכל לשון 'הוצאת דבה' הוא שקר, שמוציא דברי שקרים מלבו. כלשון האמור במרגלים: 'וַיֵּצִיאוּ דְבַת הָאֶרֶץ' (במדבר יג לב). וכתוב: "וּמוֹצֵא דְבַר הוּא כְּסִיל" (משלי י יח). והם דברי כזב, כלשון איוב: "וּמְלַכְּבֵם יוֹצֵאוּ מְלִים" (ח י).

"וַיִּקְנְאוּ בוֹ אַחֵיו וְאָבִיו שָׁמַר אֶת הַדְּבָר" (יא לז)

מה דכתוב "בו" ולא "אתו" כמו שנאמר לעיל: "וַיִּקְנְאוּ אֹתוֹ פְּלִשְׁתִּים" (בראשית כו יד)? מבאר רבינו בחיי: דאחרי שספר להם חלומותיו והם חכמים מחוכמים בפתרונם, ראו כי הוא מעותר למלוך והתלבשו קנאה בזה. לכן נאמר: "וַיִּקְנְאוּ בוֹ" כלומר במעלה שהיו רואים "בו".

"וַיֵּאמֶר אֲלֵיהֶם שְׁמְעוּ נָא הַחֲלוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר חֲלַמְתִּי" (לז ו)

צריך ביאור מה הלשון "נָא"? מבאר

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

וַיִּשְׁמְעוּ אֶחָיו (לז כז)

הלשון כי **"אֶחָיו בְּשָׂרָנוּ"** יתבאר לפי מה שכתוב בת"י שנתחלפו יוסף ודינה בבטן (ל כא). ואם כן יש לומר, דזה שאמר יהודה: **"אֶחָיו בְּשָׂרָנוּ"** דהיינו; גם **"אח"** מצד האב וגם כן **"בְּשָׂרָנוּ"** מצד האם, לצד העיבור שהיה אצל לאה. וכנ"ל פירש הגר"א ב'אדרת אליהו' בפרשת 'בראשית' מה שאמר לבן ליעקב: **"אך עֲצָמֵי וּבְשָׂרֵי אֶתְּהָ"** (כט יד).

"וַיַּעֲבְרוּ אַנְשֵׁים מְדִינִים סַחְרִים וַיִּמְשְׁכוּ וַיַּעֲלוּ אֶת יוֹסֵף מִן הַבּוֹר וַיִּמְכְּרוּ אֶת יוֹסֵף לַיִּשְׁמָעֵאלִים בְּעֶשְׂרִים כֶּסֶף וַיָּבִיאוּ אֶת יוֹסֵף מִצְרַיִמָּה" (לז ח)

כתב ר' בחיי: 'נצטוינו בתורה בפדיון הבן, שיהיה חמש סלעים. הוא שכתוב: **"וּפְדוּיוֹ מִכֶּן חֲדָשׁ תַּפְדָּה בְּעֶרְכָּךָ כֶּסֶף חֲמִשָּׁת שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הוּא"** (במדבר יח טז). והסלע ד' דינרים. ואם כן ה' סלעים ד' פעמים, הם עשרים כסף. וזה שתרגם אונקלוס: **'בעשרים כסף'**. ולא תרגם בעשרין סלעין דכסף. והא למדת למצות פדיון הבן שהוא חמשה סלעים, שהם **'עשרים כסף'**. לפי שבא לכפר על מכירת יוסף בכורו של רחל, שנתנה לו הבכורה שנמכר **'בעשרים כסף'**.

ועיין במד"ר: **"וַיִּמְכְּרוּ אֶת יוֹסֵף לַיִּשְׁמָעֵאלִים בְּעֶשְׂרִים כֶּסֶף"** אמר הקב"ה: **"אתם מכרתם בנה של רחל בעשרים כסף מעות שהן ה' סלעים, לפיכך יהיה כל אחד מפריש ערך בנו ה' סלעים במנה צור' (פד יז).**

"וַיִּכְרָה וַיֹּאמֶר כְּתַבְתָּ בְּנֵי חַיָּה רָעָה אֶכְלָתְהוּ טָרֵף טָרֵף יוֹסֵף" (לז לג)

כתב האוה"ח: **"טָרֵף טָרֵף"** נתכון לומר כי ב' טריפות נטרף, האחד שטרפתו חיה והרגתו. והב' שטרפה גופו למעונתה, שבוה נתיאש לבקש אחר עצמותיו לקוברם. וזולת זה היה קשה, למה לא השתדל יעקב לחפש אחר עצמות יוסף לקיים בהם מצות קבורה? והם האחים נתחכמו ואמרו: **"זאת מְצָאנוּ"** (בראשית לז) פירוש; לבדה בלא עצמות עמה. ומזה הרגיש כי החיה גררתו למעונתה ולזה לא הטריחם לחפש עוד אחר עצמותיו ('אור החיים' לז לג). ■

ולכן כשראו אחיו, קינאו בו, כי נתיראו שיקוימו הדברים.

וב'משך חכמה' כתב: **"וַיַּעַל דְּבָרָיו"** היינו; על מה שאמר: **"וַהֲנֵה אֶנְחֵנוּ"** **"וַהֲנֵה קָמָה אֶלְמָתִי"** **"וַהֲנֵה תִסְבְּיָנָה אֶלְמָתִיכֶם"** ואיתא בספרי: שלשון **"הֲנֵה"** מורה על שמחה. לכן שנאו אותו על דבריו, שעל כל פרט ופרט שמח במדה גדושה. (קרח סי' קיז) (ועיין לעיל 'ויצא' כח יב).

"וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל יוֹסֵף הֲלוֹא אָחִיךָ רַעִים בְּשָׂכֶם לָכֵה וְאֶשְׁלַחְךָ אֲלֵיהֶם וַיֹּאמֶר לֹא הֲנִנִי" (לז יג)

כתב ה'תפארת יונתן': נראה לבאר כי על שכם היה לעשו טענה, כי היה שייך לשכם החוי כדכתיב ו"א"כ ענה החוי יורש אותו ומגיע לזרע עשיו. ולכך נאמר: **"וַאֲנִי נִתְּתִי לָךְ שָׂכֶם אַחַד עַל אָחִיךָ אֲשֶׁר לָקַחְתִּי מִיַּד הָאֲמֹרִי בְּחַרְבִּי"**... (מח כב) ודרשינן: **"זה עשיו"** ובאמת לכך נתן יעקב ליוסף את שכם, כי הוא שטנו של עשיו כנודע. ולכך חשש יעקב, אולי יבואו בני עשיו להלחם. ולכן שלח ליוסף כי הוא שטנו של עשיו. וגם שכם היה מוכן ליוסף, כנודע שאסנת היתה יורשת את אביה ומגיע לבני ישראל זרע של יוסף.

"וַיִּמְצָאֵהוּ אִישׁ וַהֲנֵה תַעֲהָ בְּשָׂדֵה וַיִּשְׁאַלְהוּ הָאִישׁ לֵאמֹר מַה תַּבְּקָשׁ" (לז טו)

כתב ה'רמב"ן': **'ויאריך הכתוב בזה, להגיד כי סבות רבות באו אליו שהיה ראוי לחזור לו, אבל הכל סבל לכבוד אביו. ולהודיענו עוד, כי 'הגזרה אמת והחריצות שקר', כי זימן לו הקב"ה מורה דרך שלא מדעתו להביאו בידם ולזה נתכוונו רבותינו באמרם: כי האישים האלה הם מלאכים 'א"ר ינאי ג' מלאכים נזדווגו לו 'וַיִּמְצָאֵהוּ אִישׁ" (ב"ר פד יד). שלא על חנם היה כל הספור הזה, להודיענו כי 'נַעֲצָת ה' היא תְּקוּמָה" (משלי יט כא) (רמב"ן בראשית לז טו).**

"לָכֵן וַנִּמְכְּרֵנוּ לַיִּשְׁמָעֵאלִים וַיִּדְּנוּ אֵל תְּהִי בּוֹ כִּי אֶחָיו בְּשָׂרָנוּ הוּא"

ה'אור החיים' לפי מה שאמרו חז"ל: **'כי עיקר פתרון החלום הוא דוקא ביומו ולא ביום אחר. ולזה מתענין תענית חלום אפילו בשבת ואינו נדחה ליום אחר. לזה אמר: "נָא" פירוש; עתה - ולא תאחרו לזמן אחר, כדי שיתקיים.'**

והעירוני שיתכן כונתו דפירוש מילת **"נָא"** היא גם עכשיו. וכמו שתרגם אונקלוס: **"קַל נָא רַפָּא לָהּ"** (במדבר יב יג) **'אלקא בבערו אסי כען'** (היינו; עכשיו) **ית'ה'** (אונקלוס יב יג).

"וַיֹּאמְרוּ לוֹ אֶחָיו הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ עֲלֵינוּ אִם מְשׁוּל תִּמְשַׁל בְּנוֹ וַיֹּסְפוּ עוֹד שְׂנֵא אַתּוּ עַל חֲלֻמְתֵינוּ וַעַל דְּבָרָיו" (לז ח)

יש פה כפל לשון; **"תִּמְלֹךְ"** ו**"תִּמְשַׁל"**. מבאר הגר"א: **א' מלך היינו; שנבחר ברצון העם. ומושל, אף שלא ברצונם. ובחלום היו ב' הדברים; "קָמָה אֶלְמָתִי וגם נָצְבָה"** (לז ז) מורה על ממשלה שקמה בתוקף ובכח. ואולם **"תִּסְבְּיָנָה אֶלְמָתִיכֶם וַתִּשְׁתַּחֲוֶינן לְאֶלְמָתִי"** (לז ז) זה מורה שיקבלו עליהם ברצון. וזה שכתוב: **"וַיֹּאמְרוּ לוֹ אֶחָיו הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ עֲלֵינוּ אִם מְשׁוּל תִּמְשַׁל בְּנוֹ"** (לז ח) וע"ש שמפרש לפי"ז הפסוק: **"כִּי לָהּ הַמְּלוּכָה וּמִשַׁל בְּגוֹיִם"** (תהילים כב כט). דהיינו; על עם ישראל זה **"מְלוּכָה"** ברצון. ועל הגוים ממשלה. ואולם לעתיד לבוא; **"וַהֲנֵה ה' לְמֹלֵךְ עַל כָּל הָאָרֶץ"** (זכריה יד ט). דכולם יקבלו מלכותו עליהם ברצון.

"וַיֹּסְפוּ עוֹד שְׂנֵא אַתּוּ עַל חֲלֻמְתֵינוּ וַעַל דְּבָרָיו" (לז ח)

ורש"י כתב: **"וַיַּעַל דְּבָרָיו" - על דבתם רעה שהיה מביא לאביהם. וב'בית הלוי' כתב על פי מה שכתבו חז"ל: 'כל החלומות הולכים אחר הפה' (ברכות נה:). והם גערו בו ואמרו לו: **"הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ עֲלֵינוּ?"** ואם כן ממילא פתרו לו החלום. ואחר כך התבוננו על מה שעשו, לכן הוסיפו השנאה על חלומותיו ועל דבריו, שסיפר להם מכל זה. לכן בחלום השני כתוב: **"וַיַּחֲלֵם עוֹד חֲלוֹם אַחַר וַיִּסְפֵּר אֹתוֹ לְאֶחָיו"**... (לז ט) ולא כתיב שום מענה לדבריו. ואולם כתיב: **"וַיִּסְפֵּר אֵל אֲבִיו"**... **"וַיַּגְעֵר בּוֹ אֲבִיו וַיֹּאמֶר לוֹ מַה חֲחָלוֹם הָיָה אֲשֶׁר חֲלַמְתָּ הַבּוֹא נְבוֹא אָנִי וְאָמַרְתָּ וְאֶחִיךָ לְהִשְׁתַּחֲוֹת לָךְ אֶרְצָה"** (לז י). וממילא שוב פתר לו אביו החלום.**

גדר מלאכות חרישה ועיזור בשמטה

מערכת 'חברותא'
מיוחדת ל'גנזי המלך'

שאלה: מה הוא גדרן של מלאכות חרישה ועיזור בשביעית?

תשובה: מלאכת חרישה;

הר"ש במסכת שביעית כתב (ב) להדיא שחרישה אסורה בשביעית מהתורה.

אך הרמב"ם כתב: (פ"א ה"ב) שאינו לוקה מן התורה אלא על הזריעה, או על הזמירה. אך על שאר התולדות שבעבודת הארץ, אינו לוקה עליהן **כיצד? החורש או החופר לצורך הקרקע..** ובפשטות משמע מלשונו, שחרישה אסורה רק מדרבנן, כיון שאינה בכלל ד' המלאכות האמורות בתורה.

וכן נקט ה'קריית ספר' (פ"ג). אך הקשה, איך יתכן לומר שהחרישה אסורה בתוספת שביעית מהתורה; לרבי עקיבא מן התורה ממש ולרבי ישמעאל מהלכה למשה מסיני ואילו בשביעית עצמה אין החרישה אסורה אלא מדרבנן!?

וכן נקט התויו"ט (פ"ב מ"ב) בדעת הרמב"ם שחרישה בשביעית אסורה רק מדרבנן. ותמה עליו בתוס' רע"א כנ"ל, שהרי אפילו בתוספת שביעית נאסרה החרישה מהתורה!?

ועוד הקשה: שהרמב"ם בפרק א הלכה א הביא את הפסוק: **בְּחָרִישׁ וּבְקָצִיר תִּשְׁבֹּת** (שמות לד כא) לאסור מלאכה בשביעית ומוכח שלדעתו אף חרישה אסורה מהתורה בשביעית!.

והר"י קורקוס נקט: שאף לפי הרמב"ם חרישה אסורה בשביעית מהתורה וילפינן לה מקרא: ד'**בְּחָרִישׁ וּבְקָצִיר תִּשְׁבֹּת**' או מ'**הַלֶּכֶה לַמֶּשֶׁה מִסִּינַי**', שהרי אם בתוספת שביעית אסרה תורה חרישה, כל שכן בשביעית עצמה. אלא, שאינו לוקה עליה כיון שאין היא בכלל הלאו של **"שָׂדֶה לֹא תִזְרַע"** (ויקרא כה ד).

ומה שכתב הרמב"ם: **כיצד? - החורש או החופר**, דמשמע דחרישה היא איסור מדרבנן בלבד, תירץ הרי"ק: שיש שני סוגי חרישה: **האחד:** חרישה לצורך האילן או לצורך זריעה, שהיא החרישה האסורה מהתורה. אך כאשר חורש לצורך

הדין לעידור (מ"ק ג ד). כלומר, עידור בחדתי אסור ובעתיקי שרי.

וב'שפת אמת' תמה על תירוצו: שהחילוק בין **'חדתי'** ל'**עתיקי'** מבואר בגמרא שם (ד ב) לגבי עבודה בחול המועד, שהאיסור הוא משום טרחה וב'**חדתי'** איכא טרחה יותר מ'**עתיקי'**, אך לגבי שביעית אין איסור של טרחה ואין מקום לחלק בין **'חדתי'** ל'**עתיקי'**!.

(ב) **ב'תורת כהנים'** מובאת הברייתא בלא התיבות; **'ולא יעדר תחת הגפנים'**. וכתב הריטב"א ב'מועד קטן' שם: דלא גרסינן כן, לפי שאסור לעדור בשביעית, כמבואר בתחילת הברייתא.

וכן כתבו התוספות רא"ש מ'ועד קטן'. וה'כסף משנה' (א ז) בשם רש"י. וכן מבואר בפירוש הר"ש וה'ראב"ד'.

(ג) **'הרמב"ם'** הביא את הברייתא דמותר לעדור תחת הגפנים. (א ז). וכתב ה'כסף משנה': דצריך לומר שהרמב"ם לא גרס עידור ברישא של הברייתא, אלא בסיפא. ולפי זה כל עידור שרי בשביעית.

וכבר תמה ה'חזון איש': (יו ט), דבפ"ב מ"ב תנן להדיא; דמותר לעדר במקשות ומדלעות עד ר"ה.

(ד) **ב'שפת אמת'** כתב לישב: שעידור של כרם שונה בצורתו מעידור של שאר אילנות ולפיכך חשיב עידור של כרם שאינו בשדה ובכרם, שהרי צורה זו של עידור אינה קיימת בשאר שדות. ולכן בשאר שדות אסור לעדור ובכרם שרי.

(ה) **התוספות** רא"ש והמאירי שם ישבו; דעידור דרישא איירי בשדה הלבן, דהוי כעין חרישה ולכן אסרוהו חכמים. אך הכא, איירי בעידור תחת האילן והרי זה כמו קשקוש, אלא; דעידור בגפנים וקשקוש בזיתים. ולכן תירוץ הגמרא: **'כאן לאוקמי, כאן לאברויי'** שייך גם בעידור.

וכן כתב ה'חזון איש' שם בדעת הרמב"ם דמה שכתב הרמב"ם שם **'ועודרין תחת הגפנים והמקשקש בזיתים, אם להברות את האילן אסור ואם לסתום את הפצימין שרי'** דבר אחד הוא, דבין בעידור, בין בקשקוש, יש הבדל בין **'אוקמי'** לבין **'לאברויי'**.

ומבואר מכל זה, שעל אף שחרישה אסורה בשביעית מהתורה, מכל מקום, עידור אסור רק מדרבנן ול'**אוקמי'** שרי. ■

הקרקע עצמה, כגון ליפותה, או כדי שלא תתקלקל, הרי האיסור של חרישה כזאת אף בשביעית עצמה הוא רק מדרבנן. וב'שער המלך' (הלכות שמו"י) שם הביא מהרמב"ן במסכת 'מכות', שאיסור החרישה בשביעית הוא רק מדרבנן ותמה עליו כנ"ל, שהרי אף בתוספת שביעית אסרה תורה חרישה, כל שכן בשביעית עצמה!?

ותירץ ה'אבי עזרי' שם: שהרמב"ן סובר, כיון שלומדים את איסור החרישה

בשביעית עצמה מדין האיסור בתוספת שביעית וכמו שכתב הר"י קורקוס ולפי רבי ישמעאל ההלכה למשה מסיני נאמרה רק בזמן הבית, הרי גם איסור החרישה בשביעית, הנלמד מהאיסור שמצינו בתוספת שביעית, קיים רק בזמן הבית ואילו בזמן הזה, אף בשביעית עצמה אין איסור חרישה אלא מדרבנן.

מלאכת עידור;

ב'מועד קטן' ג א תניא בברייתא: **"שָׂדֶה לֹא תִזְרַע וְכַרְמָה לֹא תִזְמַר - אֵין לִי אֵלָא זִירְעָה וְזִימור. מִנִּין לְנִיכּוּשׁ וְלַעֲדוּר וְלַכְסוּחָהּ תִּלְמוּד לומר: "שָׂדֶה לֹא...".** ומבואר, כי אף עידור נחשב תולדה ואסור בשביעית.

ואילו בהמשך הברייתא שנינו: **יכול לא יקשקש תחת הזיתים ולא יעדר תחת הגפנים ולא ימלא נקעים מים ולא יעשה עוגיות לגפנים? תלמוד לומר: "שָׂדֶה לֹא תִזְרַע"** זריעה בכלל היתה. ולמה יצתה להקיש אליה, לומר לך; מה זריעה מיוחדת עבודה שבשדה ובכרם, אף כל שהיא עבודה שבשדה ובכרם' (מ"ק ג ד).

ומבואר; שעידור מותר בשביעית? ונאמרו בזה כמה תרוצים בראשונים:

(א) רש"י שם כתב: **'ואם תקשי, הא אסר עידור לעיל? קא תריץ לקמן, בעוגיות - הא בחדתי והא בעתיקי והוא**

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

”נזר הקודש”

הוצאת ספרים ומרכז לשווק טליתות ותשמישי קדושה

פ”ת: חובבי ציון 28 (בפסג’) טל: 03-9317473 שעות פתיחה: 9:00-19:00
 ב”ב: הרצוג 17 (כחצר) טל: 050-5314043 שעות פתיחה 18:00-22:00

”נזר הקודש” חוגגת חצי יובל ואתם מרויחים!

במלאות חצי יובל שנים להוצאת ספרים ”נזר הקודש” אנו יוצאים במבצע חסר תקדים וחד פעמי על כל ספרי התפילה שבהוצאתנו הכולל סידורים, מחזורים, חומשים, תהילים, ארבעה גביעים, קול תחינה, ועוד ועוד ...

כל הספרים במחיר חד פעמי של 15 שקל בלבד!!!

כל סוגי הספרים שבכריכה רכה הכולל זמירות לשבת, סידורי כיס, פרקי אבות, פרי עץ הדר, וכדו'
במחיר חד פעמי של 3 שקל בלבד!!!

מבחר גדול של סידורים ומחזורים מעור עתיק החל מ-70 שקל

המבצע בתוקף עד ז' טבת (16/12/07) או עד גמר המלאי

מבצע מיוחד לבני תורה

חנוכיה + בקבוק שמן + בית חנוכיה רק 100 שקל!

כמוכ' ניתן להשיג את כל מוצרי חנוכה במחירים מפתיעים!

המבצע מיועד לבעלי חנויות, גבאי ביהכנ”ס, מנהלי מוסדות ולציבור הרחב

● המכירה בסיטונאות וליחידים ● המכירה במזומן בלבד ● משלוחים לכל חלקי הארץ
 ע"א אלוים אה
 ”נזר הקודש”

יעמדו על הברכה

אלברשו בן אלאונורה
 יזכה להדבק לתורה
 ולמצוות

אלעד אהרון
 בן רוגית רוחמה
 לרפואת הנפש

אלאונורה בת אדה
 תזכה לרפואה שלמה
 בכל אבריה וגידיה

מיכאל בן ראובן
 יזכה לשלום בית

יצחק, ג'יוליאט, לאורה
 בני רחל
 ושון בן ג'יוליאט יזכו
 לחזור בתשובה שלמה
 וברכה והצלחה

לעילוי נשמת
 דוד בן רבקה

אנג'לו מרדכי בן לינה
 יזכה לחזור בתשובה
 ולהדבק לתורה
 ולמצוות

משה בן נורה
 יזכה לחזור בתשובה
 עם כל משפחתו

צליל ומיתר
 בני אילנה
 רועי בן צליל
 ברכה והצלחה

משה בן מתילדה
 - לזיווג הגון
 מתילדה שרה בת
 קמרה - לרפוש

יוסף בן ג'יוליה
 יזכה לחזור
 בתשובה שלמה
 עם ברכה והצלחה

מארקו בן אליה
 יזכה לעלות ארצה עם
 משפחתו
 ולשלוח את בניו
 למוסדות תורה

לעילוי נשמת
 רפאל בן ונרה

אלעד בן זהבה וורקנש
 לרפואה שלמה,
 פרנסה טובה
 וזיווג הגון במהרה

חיים בן מסעודה
 יזכה לעלות ארצה
 ולחיות בקדושה
 ובטהרה

מישל בת אלאונורה
 תזכה להיות
 אשת חיל

משה בן ראג'ינה
 יזכה להדבק
 במידת האמת
 ברכה והצלחה

פאבריציו בן ג'יוליה
 יזכה לזיווג הגון

רחוב האדמו"ר
 מקוצק 41
 בני ברק

להודו בקודש

למכירה
ספרי תורה מהודרים
 שנכתבו ע"י סופרים מומחים, ידאי שמים בכתב
 ספרדי, בית יוסף והאר"י
 כמו כן ניתן להשיג אצלנו תפילין מהודרים
לפרטים והזמנות נא לפנות לשי
052-80-777-22

דרושים

לחברה גדולה ומשגשגת אנשי קשר ורכיזים
 •מגוון תפקידים
 מתאים לחורים, מנהלי בית ספר
 בעלי מקצועות חופשיים ועקרות בית פעילות
 מחלקה מיוחדת לראשי כולל ואברכים אפשרות גם מהבית
רווחים גבוהים ביותר למתאימים

אפי"א: 050-8741575

משקיע בבורסה?

Be Trader משקיעים בך!

בוא להרוויח יותר משירות אמין, מקצועי ובטוח!

השקעה בטוחה
מעמדה המוצבת
אצלך בבית
או בעסק

החל מ- **0.10%** עמלת קנייה/מכירה של ניירות ערך בארץ

החל מ- **2.5** לאופציות מעורף

0.10% עמלת קנייה/מכירה של אג"ח ומק"מ

0.15% עמלת קנייה/מכירה של ניירות ערך בחו"ל (עמלת סוכן)

- ✓ ללא עמלת מינימום
- ✓ ללא עמלת ביטול הוראה
- ✓ ללא דמי משמרת ניירות ערך
- ✓ ללא עמלת אי ביצוע
- ✓ ללא דמי ניהול לחשבון

Be Trader

חברה שומרת שבת

אנו מאפשרים לכל משקיע לפעול בצורה המהירה, הנוחה והזולה בשווקי ההון בארץ ובעולם, עם עמלות נמוכות, תוך כדי מתן שקיפות מלאה לתיק ההשקעות שלך.

לפרטים נוספים נא לפנות לטלפון: 03-5194037

רח' אחד העם 28 ת"א 65141 www.BeTrader.co.il

ח.ל.ט

אין באמור לעיל משום תחליף להתאמת ההשקעה לצרכיו היחודיים של כל משקיע. כמו כן אין לראות באמור לעיל משום שיווק השקעות

העמלות ייקבעו לאחר שירה עם הלקוח

מינימום לכתיחת חשבון השקעות עצמאי 50,000 ש"ח